

יורה בתל-אביב

אשה גאה ויפה מאד מכרה לי ענה מתוקה
מעבר לדלפק: עיניה קשות וגבה אל הים.

עננים שחורים באפק
בשרו סערה וברקים, היא לא הסתובבה.
גופה ענה להם מתוך שמלטה
השקופה הקיצית צדון,
כמו בלבים עזים מתעוררים.

וכל הערב ישבתי בחדר סגור בין ידידים
לשמע את היורה המוטח בחלון
ואת קולו של אדם מת מתוך רשמקול:
הסליל הסתובב
נגד כיוון הזמן.

בתולת עינים

כאב ישן הנה בגן שרק נטעו אותו
לפני שלש שנים. על כמת אבן ישבו מנגנים
ונגנו. הכרתי את האיש המנגן חצוצרה
כשם שהכרתי את הכאב הישן,
אבל את האשה עם הכלב השקוף
ובשמלה השקופה לא הכרתי.
והיו לה ירכים גדולות בשביל צירים
ושער ארץ בשביל משוררים
ומצח לחולמי חלומות נועזים
ושידים לגבורים עיפי כח.
אבל עיניה נשארו שמורות רק לה:
היא עוד בתולת עינים.

אני רואה פני אחרים רבים

הילדים אומרים לי: מה אתה חולם?
כמו שאבי אמר לי כשהייתי ילד, מה
אתה חולם, לכה הגעתי עכשו.
שערוטי המלבינות הן התחלה חדשה
או דגל בניעה אטית. דבורים
על מה שהיה בעבר עוברים כעננים
וצירי הלידה של אמי בלדתה אותי
עברו לתוכי, כל יום קצת כאב.
ומה שהיה בארץ הוא בשמים ומה שהיה
בשמים הוא בארץ. ומה שהיה שקוף
נעשה אטום ומה שהיה אטום עכשו שקוף:
כשאני מסתכל מן החלון
אני רואה בחוץ רק את עצמי.
וכשאני מסתכל במראה
אני רואה פני אחרים רבים.

חצי כינור

אלה היו ימי חסד

"אלה היו ימי חסד", שמעתי פעם אומרים
בימי בדידות נצער ברחוב של חרף.
גם לימי חסד צריכים לפחות שנים.
נותן החסד והמקבל אותו.
כשהם נפרדים גם החסד לא נשאר
או נשפך לרחוב כמו משכר צנור.
דתות לא עושות חסד. הן רק מזכירות
זמן ריק, בפעמון. בקריאת מאזין.
בצופר ובשופר ובנקישות בדלת
בימי סליחות את האלהים אינן
יכולות להזכיר ולא את חסדו.

מיום שבטלו הקרבנות
נשאר כל אחד עם עצמו
להקריב.

ישבתי בגן המשקקים שבו שחקתי בילדותי.
הילד המשיך לשחק. הידים המשיכו לעשות
חלק חלק. אחר כך לחפר ולהחריב
ושוב חלק חלק.

בין העצים עדין עומד הבית הקטן
שבו הזרם הגבה מזמזם ומאים.
על דלת הברזל גלגלת מת עם
שתי עצמות מצטלבות. גם הוא
מכר ותיק מילדותי.

וכשהייתי בן תשע נתנו לי
חצי כנור וחצאי רגשות.

לפעמים עוד באה עלי שמחה גדולה
וגאנה: אני כבר יודע להתלבש לבד
ולהתפשט.